

Sy-li spěwał,
 Pilnje džěłal,
 Strowja će
 Swójbny statok
 A twój swjatok
 Zradny je.

Za staw sprócný
 Napoj mócný
 Lubosé ma;
 Bóh pak swěrný
 Přez spar měrný
 Čerstiwołé da.

Njech ty spěwał
 Swěrnje džěłal
 Wšědne dny;
 Džěń pak swjaty,
 Duši daty,
 Wotpočń ty.

Z njebies mawa
 Njech čł kłanana
 Žiwnosé je;
 Žiwa woda,
 Kiž Bóh poda.
 Wokřěw te. F.

• Sserbske njedzěłske čopjeno. •

Budyschin

23. meje 1926

Bauken

Čižćež a nakład Šsmolerjež knižicziščerńje a knižarnje šap. družst. s wobm. ruč. w Budyschinje.
 Wulhadža lóžbu kobotu a placzi bérkłěńje 78 stótnych pjenježłow.

Šwjatkowńicža.

Dostatt Šswjateho Ducha budź s nami wščitimi! Hamjeń.

Čf. 2, 19—22.

„Ja wěrju do šwjateho Ducha, jenu křesćijanstu zyrkej, šhromadžisnu tych šwjatnych.“ Do tutoho šłowa je křesćijansta zyrkej wobšamknyła, šštož je nam šwjatkowny šwjedžeń pšchinjeł. Luther je tuto wuřnacze wubjernje wuřładował. Bjes Božeho šwjateho Ducha, škam se šwojeho rořsoma, njemóže ničto Žesuja sa šwojeho Šbóžnika pšnacž. Šdžež je čzma, tam ničo njewidžimy. Šdnyž Bože šłóncžko ššhadža, wšho jańje pšhed našchimaj woczomaj leži. Tak je Boži šwjaty Duch škwětko s wyřokoscze, kotrež nař rořšwěczi tak, šo wšho, šštož je nam Žesuj warbował a dobył, widžimy. Wščitny, kiž šu na tajte wařnje rořšwěczeni Žesuja namakali a do njeho jačo do šwojeho Wumóžnika a Šbóžnika wěrja, šo šjednoczuja, a šhromadžisna tych pšhes šwoju wěru do Žesuja wuřwjećenjych abo šhromadžisna tych šwjatnych je křesćijansta zyrkej. Tuta šhromadžisna bu na šwjatkownym šwjedženju štworjena. Jako běchu Žesujowi wuczobnizy šwjateho Ducha dostali, buchu Žesujowi šwědčoj ščinjeni.

Šštož pšhipowědachu, njeběchu jich pořłucharjo přjedn ženje křšćeli; woni buchu šatorhjeni a džachu jedny k družemu: Ššto šechze s toho byč? A ššto je šo štało? Šo šwjatkownym přědowanju šwjateho Šětra buchu pšhřstajeni tón šamny džěń wokoło ššjoch tawřnt duřchow. Na to běchu šo žuřbnizy, kiž běchu na šwjedženju w Žerusalemje, šašo domoj wrócžili, w Žerusalemje pak bě přěnja křesćijansta

wošada nastala. Křesćijansta zyrkej bě šačožena. Tak šu šwjatki narodniny křesćijansteje zyrkwe.

Šštož do Křřstufa wěri, ma džěl na Božim křaleštwje. Přjedn měnjachu židzi, šo je to jenož jich prawo, a šo šu wščitny družny „hořčo a podružnizy“; hořčo, kiž w zuyym křaju bydla a tu žane měřčzanste prawo nimaja, podružnizy, kiž njekmědža šo do Božich domjaznych licžicž. Nětk je tomu hinał tež přjedawšči pšhanjo maju džěl na Božim křaleštwje: „Tohodla wy nětk njejjcze wjazny hořčo a podružnizy, ale bėrgarjo s tymi šwjatnymi a Boži domjazny.“ Šswjaty Duch je nam wořebity dom Boži natwaril.

Šswjaty Pawoł křesćijanstu zyrkej s štemplom Božim pšhřruna. Kał drje na tuto pšhřrunanje pšhřndže? Wón pišče na Čfesikich. Čfesus bėšče šłowne město Makeje Wřřteje s pšhřřstawom w bliřkosczi pšhi morju; bėšče tohodla jara bohate město, ale wulkeho, šławneho mjena po wščem tehdy šnatym šwěcze bė wořebje dla šwojeho křařneho štemplu ša bohowku Dianu, kotryž mějachu ša jedny tych šřndom džiwow štareho šwěta. Wo nim štary šhwalbny šhřřłusch praji: „Ženje njebudže šłóncžko něššto řjeńšcheho a křařniřcheho wobřwěcžicž hacž twój štempl!“ Tutón štempl mějachu Čfesizy wšchědnje pšhed woczomaj, ša njón bė šo něhdy šłótnikař Demetrius rořhoril (Šap. štučki 19). Š profetiřkim duchom šwjaty Pawoł dopřědka widži, šo tutón štempl do rořpadančow rořpada, šo šo jecho 127 šłópcow rořłamaja, šo šo wščitke křařnosće w nim a na nim d přóča a popjeła pšhewobrocža. Město toho widži pak tež šo nowy štempl šbėhnyčž, kiž je wo wjele křařniřchi hacž tamny štary s šamjeńjom a s mořasa šhotowjenn, haj, hacž tamna židowřka šwjat-

niza na horje Morija w Jeruslemje, to je kwjaty templ w tym Knjesu, kheszczijanska zyrkej, duchowna khesza se žiwych kamjenjow natwarjena, Boži dom w Duchu, sałożeny na kwjatkownym kwjedzenju. Pshetož tutón dom je „natwarjenje na grunt tnych japoschtolow a profetow, hdžež Jesuś Khrystuś kam rózžny kamjen je.“

Jesuś je na kónzu swojeho předomanja na horje prajił (Mat. 7,24—27): „Tohodla, shtóž moje kłowa klychi a czini je, toho pshirunam ja mudremu muzej, kiž je kwój dom na skału natwaril. Jako nahly deshcze padže a woda pshindže, a wětry dujachu a na tón dom storkachu, wón wšhak njepadže; pshetož wón běšche na skału stajeny. A shtóž moje kłowa klychi a njeczini te kame, tón je podobny na njemudreho muža, kiž je kwój dom na pěš stajil. Jako nahly deshcž padže a woda pshindže a wětry dujachu a na tón dom storkachu, wón padže a běšche jeho pad wulki.“ A tutón Jesuś bě stóncznye na klychi wumrěł a horjestanył wot morwých a k njebju stpil a ho tak kwójim wuczobnikam ja Božeho Ssyna a Wumožnika kwěta sjewil. Tohodla praji kwjaty Pawoł nět, so njeje Boži kwjaty templ jenož na Jesuśowe kłowa, jeho wuczbu, ale so je na Jesuśa kameho sałożeny a natwarjeny. Shtóž je nam Jesuś dobył, to je saložk našeho sboža. To njemóže nihtó saniczicž. Jesuś je ta skała, na kotrejž kheszczijanska zyrkej steji, kotraž ju nožy a džerži tak, so wona wščem nawalam kwójich njepšhecželow njekhabkazy a kručje napsheczo steji. Tohodla njemóže kheszczijanska zyrkej nihdy sahinyč abo kónz wšacž, njech tež jej w jele pšecziwni-
fow nastanje.

Dianiny templ w Efesu je muž s mjenom Herostat sniczil, so by kabi s tym njekmjertne mjeno sczinił. Tež pšecziwo kheszczijanskej zyrkwi je wjele Herostatow postanyło. Židowsky a póhansky móžni ku mēnili, so móža kabi s jeje sniczenjom wulke mjeno sczinič. Kheszor Diokletian dasche pjenjes bicž, na kotrymž ho sa saniczerja kheszczijanstwa khwalesche; jeho naslědnik běšche přeni kheszczijanski kheszor. Julian apostata, to je „wotpadnik“, chynsche zyrkej s ležnosczu a s mozu pšewinnyč; na kónzu swojeho žiwjenja dnyrbjesche ho wušnacž: „Ty by dobył, Galilejski!“ — Pšched nimale počdajsta lětami je franzowski wuczeny Voltaire wumrěł, kiž mějesche ho sa jeneho s tnych, kiž samóža se kwójim rosumom a se kwójim wukmēschenjom tutón wot Jesuśowých wuczobnikow saloženy twar potorbacž; kheszczijanska zyrkej hišcže dženkka wobsteji. Tež dženkka ma wjele njepšhecželow a pšecziwnikow, knadž s džela tež tohodla, dokelž wulki džel našeho luda pod židowskim wliwom steji, kotrymž je kheszczijanstwo stajnje kaž czerń we woczomaj. Tuž je ho we wichorach sa cžař rewołuzije tež wjele kheszczijanskeho žiwjenja šhubiko, husto došč pať jenož po šdaczu. Pshetož jenož kuche hałosy ku ho s wjelscha wotkamale. Tuž je ho dopokasało, shtó je kuche a shtó je selene, shtó je morwe a shtó je žiwe. Shtom kheszczijanskeje wěry wjekele dale roscze. Pšched krótkim ku ho wšhitke ewangelske a tež druge zyrkwe zpleho kwěta we hłownym měscze Schwedsteje ischle, hdžež je ho sjewiko, so je ewangelska zyrkej žiwa!

Zich wjele tež je, kiž maja ho jenož s liwkej wutrobu k swojej zyrkwi. Tež jim je Jesuśowa wuczba to najwšchšche, shtóž je hdy człowjeka ert wuprajil. Ale Jesuśa kameho ni-maja sa kwójeho wumožnika wot hrěcha a kmjercze, sa Sbožnika, kiž tež jim hrěchi wodawa a žiwjenje a sbóžnoscz dari, kotrehož dnyrbjeli tohodla s horzej, džaknej wutrobu lubowacž. Tohodla ma ho kóždy na kwjatkownym kwjedzenju prashcž: Je Boži kwjaty Duch tež tebe hižo sapschijał a tebe roškwěczil wo twójim sbožu w Khrystuśu? Stejiš ty na sa-

ložku Knjesowých japoschtolow, hdžež je Khrystuś rózžny kamjen? Licziš ty ho do šromadžisny kwjatnyh?

Swjaty Pawoł praji: Na rózžnym kamjenju roscze zple twarjenje k kwjatemu templu w tym Knjesu.

Róždy kamjen, kiž je ho se skaly wukamał, ho wobrubu a czeša, ho hladkuje, rózki a njerunosczje ho wotbija, wšchón próch a wšcha njeczistoscz ho wotstroni, a stóncznye je k tomu khamny, so ho do twarjenja sahadzi. Tak ma ho tež kóždy czělny człowjek najprjedy pshihotowacž. Wšchón hrěch, wšcha njeczistoscz, wšchē ške počinki maja ho wotpoložicž. Potom hakle je khamny sa kwjaty templ w tym Knjesu. Tuto džeko kwjateho Ducha njeje lohke. Čělny człowjek ho rad kwójich starych hrěchow njewostaji. A tola njeje džeko Božeho Ducha podarmo, kaž kwjaty Pawoł krótko do našeho teksta pišche: „Jako my morwi běchmy w hrěchach, je Bóh nař s Khrystuśom žiwych sczinił.“ Shtóž na twarškim saložku Jesuśowých japoschtolow steji, tón wěscze a twjerdže steji, do toho ho wuliwa nowe žiwjenje, žiwjene s Bohom, tón je wukhowany sa cžař a wěcznoscz.

Tuž je nam tu wulki Boži hnadny dar pokasany a s dobom wulki kwjaty nadawł stajeny, kotryž nam to prashenje pšchedpołožil: Sny ty hižo kheszczijan? Esty ty hišcže kheszczijan? Sny ty Bože džeczo, wosbožene pšches wumoženje wot hrěcha a kmjercze, kwójeho njebjeskeho měšcžanskeho prawa wěšte? Pytaš, shtóž je horjekach, abo jenož, shtóž je delekach? Je Boži kwjaty Duch abo kwětny njekwjaty Duch s twójim wodžerjom?

Bóh spožcž nam hnadnje, so bychmy na to wotmołwicž móhli: Ja wěrju do kwjateho Ducha!

O kwjaty Ducho, pój pšhak k nam! Samjen!

Na kwjatti.*)

Ho kwójim hłoku.

Pój, o pój, ty Ducho žiwny, wěry Božo s wěcznosczje!
Twoja Boža móž cziť džiwny, najjelnjej nař wobstajnje; tak ho Duch a jařnota we wutrobje namala!

Daj do pšhecža wutrobneho mudrosč, škludnoscz, radu kam, so se požadanja wšcheho, shtóž ty chzeš, ho jařni nam, spožcž nam počne pšnacze, kiž nař s błuda wuwjedže!

Pokaž, Knježe, sboža pucze, šdžerž na prawej cžeri nař, sebjer wšcho nam s pucža kručje, hdž nař komdžicž chze šty cžař, hrěchow bla spožcž roscacze, hdž ho noha bładžesche!

Daj nam kwědcenje czucz twoje, so my Bože džeczi kmy, kiž wšcho domerjenje kwójim k njemu maju we nuř!
Pshetož prut nam wótzowški jenat sbožo pošcizi.

Wab nař, so ho k njemu mamy s wjekełosczu dospoľnje, šdychuj w nař, hdž pšchhadžamy pšched njeho, tež wobstajnje!
Tak ho próšwa dopielni, dowěra nam pšchispori.

Hdž kbi trošcht tež požadamy, so ma wołacž wutroba:
Kať, o Božo, cžalacž mamy dokho tak hješ pšhestacža?!
— duchu s trošchtom woschewjej, scžerpnoscz, počoj wobradže!

Ducho škludnosczje a možny, nowy wěšty Ducho ty, pšchisporiej kwójim škut pšchi próžy we nař, so czi kwěrní kmy!
Škiczej brónje we wójnje, wobkhowaj nam dohycze!

Knježe, wukhowaj nam wěru, pomhaj njepšhecželow šbicž; daj so wudžeržimy kwěru, njedamy ho šatraschicž!
Chze-li cžělo dwěłowacž, ma nam kłowo wěstoscz dacž.

Hdž najpořles wumrěcz mamy, šawěscž nam cžim počnišcho, so ho k tebi wukhowamy do počoja šbožneho, kotryž Bóh pišes Khrystuśa da a budže wěczna msda! —

Hendrich Heib, wotolo 1650; — seš. M. U.

* Pšchetož je šak. špem., cžo. 148.

Spokojene žedjenje.

Powjestka i cžaka Khrystuſoweho.

Spikala Kristina Konowa.

(Kónz.)

Knjeni Johanna spósna hólza hnydom a ſo jara wjeſe-
leſche. Wopraſcha ſo jeho i khwattom, tak ſo ma a tak bē
hacž ſem pſchichoł; potom prajeſche jemu, tak jeje kuſodžinki
rēfachu, ſo je to Marija i Magdala a ta kaž jandžel pētna
knjeni pač macž Knjeſowa, Marja, a ta pōdla njeje ſaſo Sa-
lome.

Jako ſo tak rosmotwjeſchtaj, pſchistupi k nim mužſki wy-
hoſeje poſtawy a wotmolwi na nēkajſe praſchenje Marije ſe
Magdala: „Miſchtr ſo naſ praſcheſche, kelko khlēbow hiſchcže
mam; ale tu njeje žannych wjazn!“

„Tola, Handrijo!“ rjekny knjeni Johanna: „Tu je mło-
dženž, kotrnž je tomu Knjeſej pſchinjes pjecz pokrutow a dvě
rybje!“

„Tak? Tuž pōj ſe mnu ſobu, mój ſyno!“

Prijedny hacž ſo Jonatan dohlada, waſa jeho tutōn ſynny
muž ſa ruku a dowjedže jeho, cžinjō ſebi a młodženzej ruma,
hacž k Jeſuſej.

W tutym wołomitu, jako bē Jonatan tomu Knjeſej tak
bliſko a wjedzeſche, ſo tej wōcžžn, kotrejž bēſchtej hłubokej kaž
jeſor Genesareſki a w kotrnymž bēſche žyłe morjo luboſcže, na
njeho hladaſchtej, njewidzeſche wōn ničžo. Moſy jemu tſhepo-
taſchtej. Eſklyſcheſche, ſo Handrij rjekny: „Jedn hólz je
tu hdy, kotrnž ma pjecz jecžnych pokrutow a
dwē rybje! Ale ſchto je to mjes tak wjele?“

Eſklyſcheſche, tak tōn kraſny luboſcže poſny hłōž roſkaſo-
waſche: „Pſchifaſajcže ludu, ſo by ſo ſežydał, pſchezo ſto a
pjeczdzekacž!“

Tu podlemichu ſo jemu koleni a wōn padny k Jeſuſowym-
maj nohomaj. „Wotpuſchcž mi, Knježe, moje hrēchi!“ to
bē wſchitko, ſchtož mōžeſche hiſchcže myſlicž. A jemu bu wot-
puſchcžene! Wōn cžujeſche ſo pſchi wutrobje, w kotrejž
cžo njepuſotaſche a njepuſtože ſa wſchē cžakny, khiba luboſc.
Žohnujo wotpocžowaſche Knjeſowa ruka na jeho hłowje.

Potom haſle mōžeſche pohladacž do woblicža i njebjekim
mērom pſchekraſnjeneho, do woblicža Sbōžnika, jehnja Bo-

žeho. Dohož ſo ſynny luda ſydachu, mōžeſche tomu Knjeſej
tež wupowjedacž, tak jara bē ſo po nim žedžik. Ale wōn hižo
to wſchitko wjedzeſche, tež to, ſo bē jemu pokruty a rybje ſa
dar pſchinjeſt, hacž runje njebē jemu tole wucžownik Handrij
prajik.

A potom je był Jonatan tak ſbožowny, ſo ſmēdžeſche to-
mu Knjeſej dzeržecž pokruty a rybje; tutnyh njebu mjenje;
w ſwjatymaj, požohnowanymaj rukomaj roſcžeſche dar Boži!

Wōn ſo pſchi tym miſchtra njepraſcheſche, hacž je wōn
tōn Eſyn, hacž je tōn Sbōžnik Bethlehemiſki, hacž je wocžako-
wany Meſias. Nē, to ſo njepraſcheſche.

Jenicžki wołomik pſchi wutrobje Jeſuſowej doſahajche,
ſo by była jeho wutroba wuſtrowjena a ſo by jeho duſcha
wſchitko ſpōnała! Pſchetož, ſchtož chže wēricž, tomu je jenož
trjeba, k Jeſuſej ſamomu pſchinčž; tam wōn wēſcže wēri!

Wulke žedjenje hólzowe wohladacž Meſiaſa, bē dopjel-
njene! Bē njewuprajomnje ſbožowny a ſpokojeny a njemēje-
ſche žannych praſchenjow wjazn! Ach, k Jeſuſowymaj noho-
maj wonēmja wſchē dwēlowanja a praſchenja!

Swjedžen ſnutſkowneho miſionſtwa w Grodžiſcžu.

(Pōkracžowanje a ſkōncženje.)

Naſch cžak je cžak wſchelaſkich bolocžow, tola pač wulki
cžak! Roſſudženja a roſriſanja ſo pſchthotuja! Je to cžak
wulki roſriſanjow kaž lēdy hdy žadny! Je tehodla tež na
tebi, ſo by tutōn cžak był tež žnjowny cžak! Tohodla niž drē-
macž a ſonicž! Naſch cžak cžaka na žnjenzarjow. Naſche wo-
ſady ſacžuwaja hižo nēſchto wot teho: Duchowni pocžinaju
pobrahowacž. A tak wulki haſle pobrach na ſnutſkownje
powoławnyh džekaczerjach! S teho klincži nam do ſwēdom-
nja to khutne praſchenje: Esmy my woprawdžicži džekaczerjo,
my duchowni, — my žyrkwinsžy pſchedſtejiczerjo — my dru-
ſy? Gideon dnyrbjeſche — Eſud. 7 — ſwojich wojowarjow
dwōjžn hacž a wulhowa maſu licžbu a doſonja tola wulke.
Esnadž to nētkle tež tak! Esmy my wſchitžy poſni luboſcže
k njemu? Tež Jeſuſ Khrystuſ ſkorži: „Mało je tnyh džeka-
czerjow!“

„Tehodla proſhcže wo džekaczerjow!“ Tak pominajo ſte-
ji Jeſuſ pſched tymi dwanacžemi. Woſada, dženſa je tōn
cžak, ſo dnyrbimy prajicž: proſhcže wo džekaczerjow! Proſch-
cže, ſo Bōh tōn Knjes naſchej krajnej žyrkwi dari džekacze-
rjow, kotſiž w žyrkwi Jeſuſowej ſtutkujaja jako cži prawi mu-
žojo. Wſchudžom wołaja ſa wodžerjemi, wjednikami. Wjed-
nik je na wſchēm poſledku Jeſuſ Khrystuſ. Tutōn žada:
Budž tu! Jemu dnyrbimy ſo žyle dacž! A dnyrbja tu bycž mu-
žojo a žony, kotſiž ſo daja wjeſcž wot njeho, kotſiž hromadža
žnē tutoho cžaka. Eſnjecž njeje ta myſl: Hdy by to nētko
naſcha wina była, ſo ſo njemōža žnē tutoho cžaka wulhowacž.
Tohodla: modlcže ſo, proſhcže.

Tole njeje žane loſke žadanje. Je wopak, prajicž: modl-
cže ſo, to mōžecže wy wſchitžy! Nē, to njeje wērno! Ale ja
ſmēm ſebi wuproſhycž, ſo ſo modlcže, ſo proſhycže. A ja
wēm, ſo bywa naſcha modlitwa wuſklyſhana. Tak wēſte hacž
to je, ſo je Jeſuſ Khrystuſ prajik: „proſhcže wo džekacze-
rjow!“ tak wēſte je tež to, ſo wōn nētk naſche proſtwy wo džē-
laczerjow wuſklyſchi! Do naſcheju rukow je date, hacž naſch
lud ſawutli abo ſo k žiwjenju wrōcži! Tež pola naſ to je,
hacž to tak budže.

„Proſhcže wo džekaczerjow!“ Hdyž dnyrbimy tak proſhycž,
dnyrbimy my ſami najprijedny bycž džekaczerjo, luba woſada!

Mn dnrbinu ho Bohu k woporu dacz, mn duchowni priodksterjo, mn wschitny! Mn dnrbjeli bycz dzelaczarjo we swojej wožadze! To pak njeidze tu, so je swontownje wscho w dobrym porjedze! Ow ne, ne! Redzbuycze, so zne na pola nje-shnija! A ja proschu nanow a maczerje, so bychu kedzbowali! Ze to roskudzaza wez, hacz ku domu kshescziansteje abo niz. Wam ku wulke zne doweryene. Lubi starshi, to je wascha pschibluschnosc we swedompu a we wutrobje: Wjedzycze wasche dzeczi k tomu Knjesej!

A koczny jenotliwy budz a sczin ho dzelaczar Knjesowy! Cantate ho prashach: Shto mozu sa swoju wožadnu czinicz? Sapoczycze s tym prashenjom: Shto mozu czinicz, so bychu w mojej wožadze byle dusche dobyte? Shto mozesch ty to czinicz sa to? Na pschiklad to jene, so ty jenu njedzelu kaz druhu kemshi khodzisch a tak pohonjazy pschiklad dawasch. Staraj ho, so ku we wožadze dobre poczynki domach. Ty, wožadny, mozesch lepje hacz farar tak netotremu pschistupicz a jeho nawabicz, so by byl dzelaczar Knjesowy.

A netk hshcycze neshcho wozebite s teksta. Kaz Jesuk Khrystuz to tam czini tak won tez dzenka hlada do tuteje wožadny. Praji won tu tez: „Mi je zel tych kamych?“ Wulka je ta kyla, kotraz ho tu shromadzila, ale wona njeje moja! — Mn dnrbinu ho sczinicz, pschedewschem jeho swostwo! Gladajcye Knjesej wscheje kmilnoscye do woczkwow! To czincze, a ja ho prasham: „Knjeze, ty wesch wschitte wezn, ty wesch tez, so ja tebye lubo mam!“

Ow zohnowana hodzina! Tuz chzemny jo spytacz! Niz na druhich hladacz, ne kami dokonjecz! Ton Knjes hlada na nas! Ton Knjes chze mje! Haj, hdyz moj Knjes w tutej hodzinje na mnje hlada, chzu ja jo spytacz, chzu ja s nowa kubicz:

Nek s nowa podam, Bozo tebi
Czelo a duschu k woporu.
Swojecz moju wutrobu kam hebi
A daj, so swerny wostanu!
Njesh sjemi koczda krjepka kwe,
So hym Czi, Knjeze, pokluschny! Hamjen.

Zyrkej a stat.

Powshittowny zyrkwiny fond. Sa njon sbera ho kwjatk kollektu. Jeho nadawt je, wschudzom tam pomhacz, hdyz druhe bredki zyrkwje, kotrez ku knadne, njedobahaja, so by ho stalo, shto je sa krajnu zyrkej a wožadny bjes dwela a komdzenja nusne. Tu njesh ku naspomnjene twarste dzela. Hizo to, so ma wohadna pschibluschnosc, sderzecz zyrkwinske twarjenja, kotrez ku husto pomniki wshokeho wumestwa a wozebje wazne sa zylu domisnu, pschihotuje wohadam nadawki, kotrez njesamozha se swojimi bredkami dokonjecz. Tola tez toho ho pschezo smingcz njemozha — pschi wschem nusnym lutowanju — neshcho nowe twaricz; a tu ku to husto najshudsche wožadny, w kotrych zyrkwinske ziwjenje tohodla schtoduje, dokelz na rumnosczach sa zyrkwinske shromadzishny pobrachuje. Tu twaricz pomhacz, je sahluzbne a czestna pschibluschnosc sa wschem! — Tez „powshittowny zyrkwiny fond“ je se spadnjenjom pienjeznich hodnosczow jara czestko schtodowal. So by saho mozow nabyt a spomoznje sa zyrkwinske ziwjenje skutkowacz mohk, je nusne, so by tez nimo kollektow bredki dostawal, kaz darn a wotkasanja. Koczny tajki dar, njesh wulki njesh mały, je lubje witany. Ewangelisko-lutherste krajne konfistorium je s dzatom pschijimuje.

Wschelle s bliska a s daloka.

Sserbika predaska konferenca sjednoczi ho kriedu 26. meje dopoldnja w 10 hodz. w Sserbskim domje k kwjatkownemu pokedzenju.

Do Ssmjeczkej! To dnrbjalo 3. dzen kwjatkow a tez hizo 2. dzen kwjatkow heblo bycz. 2. dzen pschedewschem sa mladzinu! Nasch krajny biskop dr. Thmels reczi tam 2. dzen k mladzinje, kotraz chze ho tam se wschem konczi shromadzicz, pschikhadzaza se wschelatich sjednoczenstwow a swetanahladow. A 3. dzen kwjatkow 25. meje, kwjeczi Ssmjeczkeczanska ewangelisko-lutherste diaspora-wohadna jubilej 25letneho wobstacza. Tez tu je krajny biskop pschitomny; je kwjedzenisku Bozu klužbu pschewsal; tuta budze dopoldnja. Popoldnju smeye dworski predar dr. Siedel-Drjezdjanski kwjedzeniski pschednosch wo lutherstej a staroshesczianstej zyrkwi; tehorunja budze tam prijedawshi Ssmjeczkeczanski farar, duchowny Bangritz, reczecz, kotry je jako wjednik mladzin pschedewschem, snatny. Posawnistwo skutkuj pschi tutnych wuhotowanjach k sobu. Tuz, ewangelisz kshesczijenjo, kwjatk do Ssmjeczkej! Ze to tola nascha mala ale rjana wohadna we rosproshenju! Pokylnimy tam k sobu stejnischczo a nahladnosc nascheje ewangelsteje wery a zyrkwje!

S Klétneho. Posawniski khór staroluthersteje wožadny kwjeczeste njedzelu Jubilate sakozenski kwjedzen a to dopoldnja se kwjedzenstej Bozej klužbu. Superintendent na wotp. Schnieber-Gubinski predowasche wo psalmje 89, 16: „Derje tomu ludu, kiz moze wystacz.“ A sawodej sapiskachu posawnistwo psched Bozim domom. Se swojim piskanjom porjensschichu Bozu klužbu w Bozim domje. Po tutej be saho piskanje na mestnje psched zyrkwju. Khór ma w tuthwilu jednacze muzi. Popoldnju dokwjeczachny. Pschi tym skutkowasche zyrkwinski khór k sobu; tuton be tez hizo dopoldnja we Bozim domje spewal. Wjazny poreczachu k tomu, tak kwjedzenski predar, wožadny duchowny a pschedshnda khóra. Tuton pokasa, kaz moze posawniski khór se zohnowanjom skutkowacz w Bozich klužbach, pola bednych a khornich, s piskanjom w sjawnosczzi, pschi pschewodzenjach atd. — Mn ho wjekelimny, so njeje nasche towarstwo ziwje s tej sahadu: „Zadny kwjedzen bjes rejow!“ ale so bu tez tuto dokwjeczenje skonczene s modlitwu a s wuspewanjom schtuczki:

„Wmi khudu khwalbu tudny s hnadu,
Moj lubny Bozo, wote mnje!
We njehju wem hej lepschu radu;
Tam mozu czi kaz jandzeljo,
Hdyz hloz mi sechzesch wshschchi dacz,
To haleluja saspewacz!“

Njesh tez sapodzene, pscheje tez nasch njedzelnik Klétnjanskemu khorej posawnistow Boze zohnowanje k dalshemu skutkowanju, kotrez njesh wostanje Bohu k czesczi a czlowjekam k zohnowanju!

Wistowanje. Do W. w Pruskej. Wutrobnny dzak sa nastawki s wožadny. Tajkich trjebamy s Pruskeje a Sakskeje do koczdeho czikla neshcho! „Pomhaj Boh“ by radny wohadnik byl sa nasche wožadny. Ale to je njemozno, hdyz wožadny a wožadni, wozebje jich wjednizny, njepomhaja! Tohodla s nowa do Pruskeje a Sakskeje tu prostwu: Dzelajcye k sobu. Rosprawjejcye s najmjensha wo wožadnych a pschihodnych podendzenjach!
Redakcija.

E. W. w So.: Sa 1. njedz. po kwj. Trojizny.

Samokwity redaktor farar Wyrzacz w Rosaczizach.